

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/1030/2015
Identifikačné číslo spisu:	1212230454
Dátum vydania rozhodnutia:	11.01.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniela Sučanská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:1212230454.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu JUDr. D. F., bývajúceho v M., zastúpeného JUDr. Milanom Ružbárskym, advokátom so sídlom v Bratislave, Líščie údolie č. 139/C, proti žalovanej Ringier Axel Springer Slovakia, a.s., so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 14, IČO: 00678155, zastúpenej Advokátskou kanceláriou BĀNOS, s.r.o., so sídlom v Galante, Mierové námestie č. 2, IČO: 47551372, o ochranu osobnosti, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 7 C 242/2012, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 8. apríla 2015 sp. zn. 4 Co 567/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Bratislava II čiastočným rozsudkom zo 16. júna 2014 č.k. 7 C 242/2012-585 uložil žalovanej povinnosť ospravedlniť sa žalobcovi v lehote 10 dní od právoplatnosti rozsudku tak, že v denníku Q. uverejní s výrazným titulkom na prvej strane v znení: „Ospravedlnenie denníka Q. sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. D. F.“, pričom použitá veľkosť písma musí zodpovedať veľkosti písma titulky denníka Q. z 15. júna 2011 „Zvrátený žúr sudcov!“ s pokračovaním ospravedlnenia na celej druhej strane denníka Q., bez redakčného komentára alebo akéhokoľvek zásahu, opätovným uvedením názvu ospravedlnenia v znení „Ospravedlnenie denníka Q. sudcovi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky JUDr. D. F.“, pričom použitie veľkosti písma názvu ospravedlnenia musí zodpovedať veľkosti písma použitého vo vydaní denníka Q. z 15. júna 2011, str. 2 s názvom „Zvrátená zábava na masakri v Devínskej!“ a s textom ospravedlnenia umiestneným na celej druhej strane v znení: „ Spoločnosť Ringier Axel Springer Slovakia, a.s. so sídlom v Bratislave, Prievozská č. 14, IČO: 00678155, vydavateľ denníka Q. a prevádzkovateľ internetového portálu uverejnil v denníku Q. v dňoch 15. júna 2011, 16. júna 2011, 17. júna 2011, 18. júna 2011 a 19. júla 2011 sériu článkov s názvami: Zvrátený žúr sudcov!, Zvrátená zábava na Masakri v Devínskej!, Nehorázny žúr sudcov - s podtitulkom - Páni právnici, pozrite do týchto očí!, Sudcovia podržali svojich kolegov zo žúru!, Páni, aj teraz Vám je tak do smiechu?! a rovnako uverejnil túto sériu článkov aj v internetovom vydaní na webovej stránke . V označenej sérii článkov denník Q. uviedol JUDr. D. F., sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky,

ako priameho účastníka 'zvrátenej párty alebo zvráteného žúru sudcov, prokurátora a advokáta, ktorá sa hrala a zabávala na účet vraha W. F., strelca masakry z Devínskej Novej Vsi' alebo na 'zvrhlo žúre či zvrátenom žúre', s ktorými boli spojené porovnania na 'hru na masového vraha W. F. z masakry v Devínskej Novej Vsi' nie sú pravdivé. Za ich uverejnenie, ktoré malo za následok značný zásah do občianskej a profesnej cti a dôstojnosti JUDr. D. F., sudcu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sa ospravedľujeme. Išlo o hrubo zavádzajúce a nepravdivé skutkové tvrdenia a z nich vyvozené hodnotiace závery a prirovnania.“ Žalovanej uložil povinnosť v lehote 10 dní od právoplatnosti rozsudku zaslať žalobcovi ako doporučenú zásielku písomné ospravedlnenie rovnakého znenia. Žalobu v časti, ktorou sa žalobca domáhal na náklady žalovanej uverejniť text ospravedlnenia v printových médiách - denník Y., R., F. noviny, ako aj v elektronických médiách - TV J., TV H., Y.TV 1, A.T 1, A.T 2, ako aj v agentúrach Y. a W., zamietol. Zároveň vyslovil, že o nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a o trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku. V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ktorými mal preukázané, že o žalobcovi prezentované informácie publikované v periodiku žalovanej ako vydavateľa sú nepravdivými skutkovými tvrdeniami, neboli poskytnuté čitateľovi nestranne, vyvážené a tak, aby umožnili posúdenie publikovaných hodnotiacich úsudkov so skutočnosťou a sú objektívne spôsobilé zasiahnuť do jeho práva na ochranu osobnosti, najmä jeho občianskej a profesionálnej cti, keďže v článkoch sa zdôrazňovalo, že v osobe žalobcu ide o sudcu a boli objektívne spôsobilé vyvolať negatívne reakcie na osobu žalobcu. Preto s poukazom na § 11 Občianskeho zákonníka žalobe v časti požadovaného ospravedlnenia vyhovel a v časti, ktorou sa žalobca domáhal na náklady žalovanej uverejniť text ospravedlnenia aj v iných printových a elektronických médiách, žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

Na odvolanie oboch účastníkov Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 8. apríla 2015 sp. zn. 4 Co 567/2014 čiastočný rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej vyhovujúcej časti potvrdil a v napadnutej zamietajúcej časti zrušil a vec v rozsahu zrušenia vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie. V odôvodnení pokiaľ ide o potvrdzujúci výrok uviedol, že súd prvého stupňa riadne zistil skutkový stav veci, keď vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 120 ods. 1 O.s.p.) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 132 O.s.p.), na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite odôvodnil (§ 157 ods. 2 O.s.p.) a s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Proti potvrdzujúcemu výroku uvedeného rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Uviedla, že odvolací súd svojím postupom jej odňal možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) tým, že rozsudok odvolacieho súdu vychádza z neúplného a nesprávne zisteného skutkového stavu, pretože neboli vykonané ňou navrhnuté dôkazy, súd pri vykonávaní dôkazov nepostupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, a odvolací súd svoje rozhodnutie dostatočne neodôvodnil. Ďalej uviedla, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spočíva aj na nesprávnom právnom posúdení veci. So zreteľom na uvedené žalovaná žiadala rozsudok odvolacieho súdu v dovolaní napadnutom výroku zmeniť a žalobu zamietnuť alebo zrušiť a vec mu v rozsahu zrušenia vrátiť na ďalšie konanie.

Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu navrhol dovolanie žalovanej ako neprípustné odmietnuť, nakoľko ňou uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. nie je dôvodný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.) zastúpená v súlade s § 241 ods. 1 O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom.

Európsky súd pre ľudské práva vo svojich rozhodnutiach opakovane poukazuje na potrebu rešpektovania princípu právnej istoty ako jedného zo základných princípov právneho štátu, a to osobitne vo vzťahu k súdnym rozhodnutiam, ktoré už nadobudli právoplatnosť a predstavujú res iudicata.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Ide o mimoriadny opravný prostriedok, ktorým možno - iba v prípadoch Občianskym súdnym poriadkom výslovne stanovených - napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. V súlade s povahou dovolacieho konania a tiež výnimočnosťou dovolania tento mimoriadny opravný prostriedok nielenže nie je v Občianskom súdnom poriadku normatívne upravený ako „ďalšie odvolanie“, ale ani nesmie byť (súdmi, účastníkmi) vnímaný ako „skryté odvolanie“. Zo zásadne odlišnej povahy a účelu riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov vyplýva nevyhnutnosť zásadne odlišných prístupov a postojov súdu pri aplikácii ustanovení zákona upravujúcich prípustnosť odvolania a dovolania. Pokiaľ by sa v praxi napriek tomu nedostatočne zohľadňovala mimoriadna podstata dovolania a pokiaľ by sa pri posudzovaní jeho procesnej prípustnosti v prípadoch prejednávanych dovolacím súdom vyskytovali také prístupy, interpretačné náhľady a právne postoje, ktoré sú inak typické pri skúmaní prípustnosti riadnych opravných prostriedkov, a v dôsledku toho by sa v konaní o tomto mimoriadnom opravnom prostriedku zohľadňoval účel a cieľ typicky sledovaný riadnymi opravnými prostriedkami, mohlo by to viesť až k možnosti deformovaného nazerania na dovolanie a dovolacie konanie ako celok; takéto nazeranie by sa dostávalo do rozporu s jedným zo základných a ťažiskových princípov právneho štátu - princípom právnej istoty. Dovolací súd musí tejto možnosti predchádzať dôsledným rešpektovaním podstaty a výnimočnej povahy dovolania.

Dovolanie žalovanej smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa dovolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalovanej z uvedených ustanovení Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.), dovolací súd v tejto veci dosiaľ nerozhodoval (§ 238 ods. 2 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nemá znaky rozsudku uvedeného v § 238 ods. 3 O.s.p.

Podané dovolanie by v okolnostiach daného prípadu mohlo byť procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v § 237 ods. 1 O.s.p. O vadu v zmysle tohto ustanovenia ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ O.s.p. v dovolaní namietané neboli a v dovolacom konaní ani nevyšli najavo. Prípustnosť dovolania žalovanej preto z týchto ustanovení nemožno vyvodiť.

Žalovaná dovolaní namieta, že v konaní došlo k procesnej vade v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký procesne nesprávny postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími

všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv - pozri napríklad právo účastníka vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ 44 O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom (§ 123 O.s.p.), byť predvolaný na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby mu bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Pokiaľ žalovaná v dovolaní uvádza námietky o nesprávnosti postupu súdov nižších stupňov súvisiacom s dokazovaním (nevykonanie navrhnutých dôkazov), ako i nesprávne vyhodnotenie dôkazov, dovolací súd k týmto námietkam uvádza nasledovné:

Dokazovanie je časť občianskeho súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, nie účastníkov konania. Súd je oprávnený vykonať aj iné dôkazy, ako navrhujú účastníci, ak je toho názoru, že je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci (viď § 120 ods. 1 O.s.p.). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy alebo vykoná iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno preto vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď R 125/1999, R 6/2000).

Ani žalovanou namietané nesprávne hodnotenie dôkazov nie je vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Ak aj súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O.s.p.).

Žalovanou namietaná neúplnosť alebo nesprávnosť skutkových zistení súdov, ku ktorým (údajne) dospeli v procese dokazovania, môže zakladať (nanajvýš) tzv. inú vadu konania; v prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo 38/2012). Ak k tejto nesprávnosti v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení účastníka konania. Pre úplnosť treba dodať, že dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od prvostupňového a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie - viď § 243a ods. 2, in fine O.s.p. („dokazovanie však nevykonáva“). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

K námietkam žalovanej týkajúcich sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (nepreskúmateľnosť), treba uviesť, že nie každá procesná nesprávnosť, ku ktorej dôjde v priebehu občianskeho súdneho konania, je relevantná z hľadiska procesnej prípustnosti dovolania. S niektorými najzávažnejšími, taxatívne vymenovanými procesnými vadami, ktoré zakladajú zmätočnosť, spája Občiansky súdny poriadok priamo prípustnosť dovolania (viď § 237 ods. 1 O.s.p.); vady tejto povahy sú zároveň aj prípustným dovolacím dôvodom (§ 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p.). Niektorým vadám inej procesnej povahy majúcim za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (s tzv. iným vadám konania) pripisuje Občiansky súdny poriadok význam v tom zmysle, že ich považuje za relevantný dovolací dôvod (viď ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), ktorý možno uplatniť v dovolaní, ale len pokiaľ je procesne prípustné. Uznesením občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu

bolo odporučené uverejniť v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky rozsudok najvyššieho súdu z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, v ktorom tento súd dospel k právnomu názoru, že „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“. Tento rozsudok bol v uvedenej zbierke publikovaný ako R 111/1998.

Napriek uvedenému judikátu v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu pretrvávala nejednotnosť rozhodovania pri riešení otázky, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. alebo inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.

Na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“.

Najvyšší súd, stotožňujúc sa v preskúmvanej veci so závermi, na ktorých spočíva predmetné stanovisko, skúmal, či v danej veci ide o taký výnimočný prípad, kedy by nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladala vadu konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. Dovolací súd však nezistil, že by o takýto prípad v prejednávanej veci išlo; odôvodnenie napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu obsahuje vysvetlenie dôvodov, na ktorých odvolací súd založil svoje rozhodnutie.

Správnosť takéhoto nazerania na problematiku nepreskúmateľnosti súdneho rozhodnutia a jej dôsledkov potvrdzujú tiež rozhodnutia ústavného súdu napr. sp. zn. I. ÚS 184/2010, III. ÚS 184/2011, I. ÚS 264/2011, I. ÚS 141/2011, IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 148/2012, IV. ÚS 208/2012, III. ÚS 551/2012, IV. ÚS 90/2013, IV. ÚS 196/2014, I. ÚS 287/2014, I. ÚS 606/2014, I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 ods. 1 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní. Vada tejto povahy je síce relevantným dovolacím dôvodom, ktorý možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, sama osebe (i keby k nej skutočne došlo) ale prípustnosť dovolania nezakladá. Či už teda konanie, v ktorom bolo vydané napadnuté rozhodnutie, bolo alebo nebolo postihnuté procesnou vadou v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. (pozn.: dovolací súd napadnuté rozhodnutie z tohto aspektu neposudzoval), nejde o dôvod, ktorý by zakladal prípustnosť dovolania.

Žalovaná v dovolaní vyslovila aj nespokojnosť s právnym posúdením veci odvolacím súdom (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Právnym posúdením veci, v rámci ktorého súd na zistený skutkový stav aplikuje hmotnoprávny alebo procesný predpis, sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O.s.p. Nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo (prípadne) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p.

Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že v konaní na súdoch nižšieho stupňa nebola žalovanej odňatá možnosť konať pred súdom podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. a keďže

prípustnosť jej dovolania nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, najvyšší súd ho v zmysle § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol.

O trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa. Najvyšší súd o trovách dovolacieho konania nerozhodol dôvodu, že o trovách prvostupňového a odvolacieho konania nebolo dosiaľ rozhodnuté, keďže vo veci bolo rozhodnuté čiastočným rozsudkom. V danom prípade treba pri rozhodovaní o trovách dovolacieho konania posúdiť viacero otázok, ktoré na súdoch nižších stupňov neboli dosiaľ riešené a posúdené právoplatným rozhodnutím súdu o trovách konania. Najvyšší súd, ktorý v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie (viď § 243a ods. 2 veta druhá O.s.p.), nemá procesné nástroje na to, aby si pre účely svojho rozhodovania obstaral potrebné skutkové podklady.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.